

на търкало и като съскала, хвърлила се върху момиченцето. То се уплашило, постояло малко и се помолило на Бога. Когато змията отъ високо искала да се хвърли върху Еленка, тя се дръпнала бързо на страна и съ двѣтъ си рѣцѣ ѝ ударила тѣй силно по главата, щото тя паднала мъртва на земята.

Тогава човѣчето заскачало отъ радостъ и бързало да отиде на мѣстото, гдѣто лежала змията. На това мѣсто имало една пещера, въ която имало злато и различни златни работи, лѣскави диаманти и всѣкакви скъпоцѣнни камъни.

„Змията искаше да ми отнеме това, каза човѣчето, и азъ не можахъ нищо да ѝ направѣъ, защото азъ не можахъ да ѝ убиѣъ“.

„Донеси ми сега по скоро отъ червенитѣ ягоди, помолила го Еленка, за да ги занеса на мама“.

„Разбира се“, казало човѣчето. Тогава то отключило пещерата и отишло до блатото, гдѣто истеглило едно корито, съ което седемъ пѣти прѣплувало до ягодитѣ и всѣкой пѣтъ донасяло по седемъ ягоди. Слѣдъ това човѣчето завело Еленка пакъ въ пещерата, накарало ѝ да си напълни джобовѣтъ и кърпичката съ злато и скъпоцѣнни камъни.

Когато майката се събудила не намѣрила момиченцето си въ стаята. Отъ начало тя не се грижила за неѣъ, тѣй като тя вѣрвала че Еленка е отишла по работа въ гората. Но когато се изминжли нѣколко часа, безъ да чуе обичния ѝ гласъ, то тя се много загрижила . . . Еленка никога не се е бавила толкова. Дълбоко замислена седѣла тя до огнището на една пейка и постоянно се услушвала.

Дълго врѣме било още все тѣй тихо и нѣмо; чувало се само пѣсенъта на птичкитѣ по дървесата и шумолението на трѣвата, когато прѣскачалъ отъ тамъ нѣкой заякъ. Все по тежко и по тежко ставало на сърдцето на старата жена.